

og skal derfor ikke gaa nærmere ind paa det i Dag, idet jeg forbeholder mig senere at foreslaa Sagen henvist til Behandling i et Udvalg.

Bramsnaes: Det Spørgsmaal, der foreligger til Behandling her, har, som det allerede er nævnt, adskillige Gange været fremme til Diskussion i den danske Rigsdag, og jeg skal ikke gøre noget Forsøg paa at opfriske Forslagets Historie, men blot gøre opmærksom paa, at et Forslag, der havde samme Formaal som dette Lovforslag, blev fremsat i Landstinget den 14. Oktober i Fjor og blev henvist til et Udvalg, efter at man her i Tinget fra alle Sider, saa vidt jeg husker, havde givet Løfte om en „velvillig“ Behandling — for at bruge det tekniske Udtryk for den Slags Udtalelser. Jeg tør naturligvis ikke nægte, at Behandlingen har været overordentlig velvillig i det paagældende Udvalg; men den har i hvert Fald været overordentlig langsom, thi dette Udvalg, som dog fik en ret lang Arbejdstid forundt, idet Rigsdagen var samlet meget langt hen paa Aaret, afgav den 4. August 1922, altsaa omtrent et Aar efter, at det havde faaet Sagen til denne velvillige Behandling, en Beretning, der viste, at man ikke var kommet længere, end den Gang Udvalget blev nedsat, at man i hvert Fald ikke var kommet længere med Hensyn til Sagens positive Løsning.

Det var imidlertid alle klart, at der maatte ske noget i indeværende Rigsdags-samling for at løse dette Spørgsmaal, og ske noget, der gik længere, end Tilfældet var med det Forslag, som blev fremsat i Fjor. Vi har jo i Aar været Vidne til adskillige meget uheldige Forhold med Hensyn til Retsbetjningsfuldmægtigenes Stilling og deres Forhold til Publikum, og jeg kan godt sige, at Befolkningen har været stærkt opskræmt af de Begivenheder, der har fundet Sted. Man var derfor, som sagt, paa det rene med, at der maatte tages ekstraordinært fat for at faa en Løsning paa dette Spørgsmaal, som kunde tilfredsstille Befolkningen. Jeg er ogsaa klar over, at den højtærede Minister har forsøgt at gøre et Skridt fremad for at komme en virkelig Løsning nærmere; men jeg maa straks tilføje, at jeg finder absolut ikke, det er et lykkeligt Skridt, den højtærede Justitsminister her har foretaget. Den højtærede Minister har aabenbart villet forsøge at indføre det Gode, som det formentlig, efter alt hvad der foreligger, maa siges at være for Befolkningen, at den i

fuld Tillid kan henvende sig til Retten uden at være udsat for, at private Interesser blander sig ind i den Behandling, man faar ved Retssagerne, men saaledes, at denne Forbedring skal indføres landsdelsvis. Efter min Mening er Danmark ikke saa stort et Land, at man behøver at indføre den Slags nødvendig Sikkerhed, en Foranstaltning, som hele Befolkningen finder absolut nødvendig, landsdelsvis. Her er ingen Vej udenom. Naar dette Spørgsmaal skal løses, maa det løses for den samlede danske Befolkning, Justitsministeren har med Hensyn til de almindelige Forhold i Landet fremsat dette Forslag ligesom sidste Gang, nemlig saaledes, at der skal hengaa 10 Aar efter Lovens Stadfæstelse, inden Dommerfuldmægtigene ansættes som Tjenestemænd og ikke har Lov til at drive privat Praksis. Men samtidig foreslaas det, at denne Adgang til at drive privat Praksis ikke skal staa aaben i de sønderjydske Landsdele. Jeg er fuldkommen enig i de Krav, der er stillet af Befolkningen i de sønderjydske Landsdele om, at den ikke vil finde sig i det System, som er blevet paaothrojeret den: at der skulde findes privat ansatte Dommerfuldmægtige i Sønderjylland. Jeg er fuldt enig med Befolkningen i de sønderjydske Landsdele, naar den kræver dette System afskaffet, men jeg forstaar ikke, hvorfor denne Fordel med Hensyn til Retshaandhævelsen, som det bliver, skal forholdes den øvrige Del af den danske Befolkning. Jeg tror, det vil være endnu mere umuligt at faa Befolkningen til at indse, at dette Forhold bør være længere, naar man ved Forslaget her indrømmer, at det umuligt kan være længere i Sønderjylland. Jeg føler mig forvisset om, at det Krav, der vil blive rejst i den øvrige Del af den danske Befolkning, vil være saa stærkt, at det vil være ganske umuligt at komme frem ad den Vej, som er foreslaaet her, nemlig en landsdelsvis Indførelse af Reformen.

Jeg vil da som mit Partis Standpunkt i denne Sag udtale, at vi er villige til at arbejde for en hurtig Gennemførelse af et Lovforslag om dette Spørgsmaal, men vi er absolut ikke tilfredse med og kan absolut ikke gaa med til den Ordning, der er foreslaaet her, at Reformen kun skal indføres straks for en Del af den danske Befolkning, men at der skal hengaa 10 Aar, inden det sker for Resten af den danske Befolkning. Der maa kunne findes en anden Løsning. Den mest rationelle Ordning og den, som vil kunne dæmpe den